

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej w C.
o ryczałt za noclegi,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 października 2020 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt IX Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt IX Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w K. – w sprawie z powództwa J. K. przeciwko W. i spółka Grupa O. spółka jawna w C. (obecnie W. Spółka z o.o. Spółka Komandytowa w C.) – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 17 lipca 2018 r., sygn. akt V P (...), w którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo o zapłatę ryczałtu za noclegi.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W ocenie autora skargi, że Sąd drugiej

instancji wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. nie rozpoznał istoty oraz zarzutów apelacji, na co wskazuje treść uzasadnienia wyroku, którego braki uniemożliwiają odczytanie motywów rozstrzygnięcia i stanowią uchybienie skutkujące koniecznością przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia. Ponadto Sąd drugiej instancji przyjął, że „fakt wypłacenia powodowi ryczałtów za noclegi w łącznej wysokości 67.924,62 zł, został potwierdzony podpisami powoda złożonymi w dołączonej przez pozwanego dokumentacji rozliczeniowej. W rozliczeniach tych uwzględniono tytuły płatności a powód na każdym dokumencie składał dwa podpisy. Łącznie do akt sprawy pozwany złożył kilkadziesiąt takich rozliczeń z podpisami powoda potwierdzającymi otrzymanie ryczałtów za noclegi a suma uwzględnionych tam należności daje wskazaną wyżej kwotę.” W ocenie Sądu powyższa okoliczność okazała się wystarczająca do przyjęcia, że powód faktycznie otrzymał ryczałty za noclegi w kwocie wskazanej przez pozwanego i nie ma możliwości kwestionowania braku spełnienia świadczenia przez pracodawcę w tym zakresie. Jest to stanowisko niezrozumiałe zważywszy, że podpisy powoda złożone na poszczególnych rozliczeniach delegacji (dokumentach prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c.) miały stanowić pokwitowanie w rozumieniu art. 462 k.c. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem stan stwierdzony w pokwitowaniu jako fakt podlega ocenie w kategoriach prawdy lub fałszu. Podważenie prawdziwości oświadczenia zawartego w pokwitowaniu może być dokonane wszelkimi środkami dowodowymi. Sąd drugiej instancji uniemożliwił jednak powodowi wykazanie, że faktycznie nie otrzymał całości należnych mu ryczałtów, a przedstawione przez pozwanego rozliczenia nie stanowią rzetelnego dowodu spełnienia świadczenia i nie są skutecznym pokwitowaniem w rozumieniu art. 462 § 1 k.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03,

LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor skargi twierdzenia o oczywistej zasadności jego skargi opiera na dwóch założeniach: - braku rozpoznania „istoty i zarzutów apelacji” oraz na przyjęciu zasadniczego w sprawie ustalenia, że powód otrzymał od pozwanej sporne w sprawie świadczenia jedynie na podstawie podpisów powoda złożonych na dołączonej przez pozwaną dokumentacji rozliczeniowej, potwierdzających otrzymanie spornych kwot.

Sąd drugiej instancji rozpoznawał apelację powoda zgodnie z regułami określonymi w art. 382 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c., a uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. zawiera w swojej konstrukcji wszystkie elementy określone w art. 328 § 2 k.p.c. tak w zakresie wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia jak i wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Autor skargi poza ogólnikowym twierdzeniem o nierozpoznaniu „istoty oraz zarzutów apelacji”, nie sprecyzował swojego twierdzenie we wskazaniu konkretnego zarzutu, który miałby zostać pominięty przez Sąd drugiej instancji.

Brakuje odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na twierdzone naruszenie przepisów art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c.

Druga z postawionych w uzasadnieniu wniosku kwestii nie uwzględnia w swojej konstrukcji całościowej oceny przez Sąd drugiej instancji materiału dowodowego sprawy. Sąd drugiej instancji – w uzasadnieniu swojego wyroku – wskazał, że dochodzone przez powoda roszczenie dotyczyło zapłaty należności z tytułu ryczałtów za noclegi poza granicami kraju za okres od 1 października 2014 r. do 23 kwietnia 2016 r. Nie było sporu co do tego, że powodowi jako kierowcy realizującemu zadania w podróży służbowej przysługiwał zwrot kosztów delegacji, w tym ryczałty za noclegi. Według Sądu drugiej instancji przedmiotowe kwoty ryczałtów zostały powodowi faktycznie wypłacone. Sąd drugiej instancji podzielił w tym zakresie stanowisko zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji, stanowisko oparte ocenie dołączonej do akt sprawy dokumentacji rozliczenia wyjazdów, zeznaniach świadków M.B., I.K., A.L-B. oraz zeznaniach przesłuchanej w charakterze strony pozwanej E.S.. Fakt wypłacenia powodowi ryczałtów za noclegi w łącznej wysokości 67.924, 62 zł został potwierdzony podpisami powoda złożonymi w dołączonej przez pozwanego dokumentacji rozliczeniowej. W rozliczeniach tych uwzględniono tytuły płatności a powód na każdym dokumencie składał dwa podpisy. Łącznie do akt sprawy pozwana złożyła kilkadziesiąt takich rozliczeń z podpisami powoda potwierdzającymi otrzymanie ryczałtów za noclegi a suma uwzględnionych tam należności daje wskazaną wyżej kwotę. Okoliczność wypłacenia ryczałtów za noclegi w wysokości określonej w dokumentacji rozliczeniowej została również potwierdzona zeznaniami większości przesłuchanych w sprawie świadków w tym innych kierowców pozwanej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.

